

Mál nr. 22/2018
M og
vátryggingafélagið V v. sjúkdómatryggingar

Takmörkun ábyrgðar vátryggingafélags vegna upplýsingaskyldu vátryggðs.

Gögn.

Málskot móttakið 16.1.2018 ásamt fylgiskjöllum nr. 21.
Bréf V dags. 8.2.2018 ásamt fylgiskjöllum 1-3.
Athugasemd vegna málsskots frá lögmanni M dags. 13.2.2018.

Málsatvik.

M tók sjúkdómatryggingu hjá V á árinu 2014. Í apríl 2017 greindist hún með MS sjúkdóm og sótti um bætur úr sjúkdómatryggingunni með tjónstilkynningu dags. 11.8.2017. V viðurkennir bótaskyldu, en telur rétt að skerða bætur um fjórðung vegna rangrar upplýsingagjafar M við töku vátryggingarinnar.

M telur sig eiga rétt á fullum bótum og ekki séu forsendur til að skerða bætur á grundvelli 82.-83. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. M segist hafa gefið réttar upplýsingar til V við töku vátryggingarinnar. M segir að færsla í sjúkraskrá hennar að hún eigi við áfengisvanda að stríða eigi við unglingsár hennar þegar hún var 15-17 ára og þessi færsla í sjúkraskrá M sé rituð þegar hún var 19 ára, en M hafi tekið trygginguna um fjórum árum síðar og þá og síðan hafi hún ekki átt í vandræðum með áfengi. M bendir á að hún hafi fyrst hakað við í umsókn um trygginguna að hún ætti við áfengisvandamál að stríða, en breytt svari sínu eftir að hafa ráðfært sig við tryggingasöllumann og breytingin sé sýnileg á umsóknareyðublaðinu. M heldur því fram að í öllu falli hafi vanræksla upplýsingaskyldu verið óveruleg hvað hana varðar. Þá segir M að tímabundin áfengisneysla hennar á unglingsárum hafi engin tengsl við það að hún hafi fengið MS sjúkdóm. Upplýsingaskortur sem V ber fyrir sig skipti því engu máli fyrir það að vátryggingaratburður varð.

V viðurkennir bótaskyldu en telur rétt að takmarka ábyrgð sína um 1/4, eins og áður sagði. V segir að M hafi svarað neitandi mikilvægum spurningum við töku tryggingarinnar um hvort áfengi og vímuefni hefðu verið vandamál hjá M og hvort hún hefði leitað til læknis og farið í meðferð vegna áfengis- eða vímuefnanotkunar. V segir að fram komi í sjúkraskrá að M hafi notað ólögleg vímuefni þegar hún var 15-17 ára gömul og átt við áfengisvanda að stríða á sama tíma. V segir að umsækjendum um tryggingar beri að gefa réttar og fullnægjandi upplýsingar um þau atriði sem um er spurt af hálfu félagsins og sem ljóst sé að hafi verulega þýðingu um mat félagsins á áhættu sbr. 1. mgr. 82. gr. laga um vátryggingasamninga. V segir að M hafi svarað neitandi spurningu um hvort hún hafi leitað læknis eða farið í meðferð vegna áfengis eða fíkniefnanotkunar og segir V að M hefði mátt vita að rétt svör við ofangreindum spurningum væru mikilvægar fyrir félagið vegna mats félagsins á áhættu. V segir að hefði ofangreindum spurningum verið svarað með réttum hætti þá hefði félagið lagt á 50% iðgjaldaauka.

Álit.

Ágreiningur í málinu varðar það hvort réttmætt sé að skerða bótagreiðslur úr sjúkdómatryggingu M hjá V vegna ætlaðrar rangrar upplýsingagjafar við töku vátryggingarinnar. Um er að ræða svör M við spurningum 10 og 11 á umsóknareyðublaði, þar sem spurt er um hvort notkun áfengis eða annarra vímuefna hafi verið vandamál hjá M og hvort hún hafi leitað til læknis vegna áfengis eða vímuefnanotkunar. Hakað er við já og nei varðandi spurningu 10, en jáið síðan yfirstrikað og gefur M þá skýringu að breytingin sé eftir að M hafði ráðfært sig við tryggingasöllumann.

Í lækisfræðilegum gögnum kemur fram að M hafi gefið upp við meðgöngueftirlit að hún hafi átt í vandræðum með neyslu áfengis og annarra efna á unglingsárum eða nánar tiltekið þegar M var á aldursbilinu 15-17 ára. Jafnvel þó að M hafi hætt neyslu svo sem hún fullyrðir og ekki átt við áfengisvandamál að stríða nema á stuttu tímabili á unglingsárum þá er spurningu á umsóknareyðublaði engu að síður ekki svarað í samræmi við þær upplýsingar sem hún sjálf gaf upp nokkrum árum áður við fyrrnefnt eftirlit.

Það verður þó að líta til þess að hakað var bæði við já sem síðar var yfirstrikað og síðan við nei í spurningu nr. 10 um áfengis- og vímuefnavanda á umsóknareyðublaði. Verður að ætla að það hafi gefið V tilefni til að bregðast við og afla nánari upplýsinga við áhættumat sitt, ekki síður í ljósi þess að sölumaður váttryggingarinnar var ekki starfsmaður félagsins heldur starfsmaður Allra ráðgjafar ehf. Ekki er að sjá að V hafi aflað nánari upplýsinga við áhættumat, þrátt fyrir þetta.

Við mat á því hvort um verulega eða óverulega vanrækslu hafi varið að ræða hjá M á upplýsingaskyldu sinni sbr. 1. mgr. 83. gr. laga um váttryggingarsamninga, verður það ekki metið M til annars en óverulegrar vanrækslu að hún skyldi svara spurningu um áfengis- og vímuefnaneyslu með þeim hætti sem hún gerði að virtum öllum gögnum málsins. Þá verður ekki séð að sjúkdómur sá sem hún greindist með og sækir um bætur úr sjúkdómatryggingunni vegna tengist með einum eða öðrum hætti áfengisneyslu M á unglingsárum. M á því rétt á óskertum bótum úr sjúkdómatryggingu sinni hjá V.

Niðurstaða.

M á rétt á óskertum bótum úr sjúkdómatryggingu sinni hjá V.

Reykjavík 6.3.2018.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.